

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. X. Sancti reliquiæ a canonicis Budicensibus cum aliis communicatæ,
cultus in diœcesi Paderbornensi et alibi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

AUCTORE
C. B.

tur, timuerunt, eundem infirmum absque Ecclesie Sacramentis ab hac vita migraturum. Sed quid factum fuerit, audiatur: nam ille infirmus, quia sanus in vita sua B. Meinulphum præcipue honoravit, jam in infirmitate constitutus meruit, ut quædam mulier in lecto aegritudinis suæ assistens divinitus inspirata S. Meinulphum sic invocans exorabat, ut prædicto infirmo saltem suis precibus tamdiu apud Deum vitam suam prolongare mereretur, donec Sacramenta susciperet.

* exoraret
viam prorogat, aliaque miracula,

132 Qua invocatione facta, dictus infirmus, de infirmitate sua levius se habere sentiens, in Deo lætabatur, amici tamen et consanguinei ejus de tali virium suarum aliquali resumptione minus contenti, volentes, eum securum esse per munitionem Ecclesie Sacramentorum, nuntium ad viciniorem parochiam, videlicet ad oppidum Byren, mittentes, sacellanum in dicto necessitatis articulo ad se venire petunt, qui, nuntio negotium sibi exponente, celeriter ad infirmum visitandum properavit; ab illo jam coram infirmo præsentem de venerabili Sacramento provisum est infirmo: quibus sic Ecclesiastico more peractis, dicto sacellano adhuc præsentem, infirmus migravit ad Dominum, et qui non crederet, quod infirmo dicto meritis B. Meinulphi impetratum fuerit, ut in infirmitate constitutus antea mori non potuisset, nisi venerabile Sacramentum susciperet. Porro Joannes Probus in Opere suo sæpissime jam laudato plura adhuc alia, veluti a Sancto nostro ad ulciscendas monasterio suo illatas injurias patrata, alterius quodammodo generis narrat miracula, quibus factum sit, ut, qui in Budicense Sancti monasterium sive furto aut rapina, sive detractioe aut calumnia fuissent injurii, divinitus fuerint puniti; verum cum adversæ fortunæ casus seu infortunia, quæ his obvenisse refert, a Deo, ut injurias, servis suis illatas, ulcisceretur, fuisse immissa, plerumque vel non constet, vel certe an ea, de quibus id constare videtur, a S. Meinulpho, monasterii sui patronum apud Deum agente, fuerint profecta, dubitandum apparet, ex omnibus vis miraculis unum ego dumtaxat de partu monstruoso, quod aliunde ex authentico obstetricis testimonio, penes me exstante, comperit etiam habeo, speciminis quodammodo loco hic transcribo.

B

133 Refert id Budicensis chronista pag. 75 et seq. his verbis: Audiatur nunc res gesta, multum auditui horrenda; postquam enim prædictus (quintus monasterii Budicensis) Prior (Hermannus vonder Stecke) bonæ memoriæ, dum adhuc in vita erat, et de monasterio B. Meinulphi ad suum proprium (B. Catharinæ virginis prope Neomagum) translatus fuerat, et nondum canonicæ Boddecens de novo Priore provisum erat, quidam militaris diocesis Paderbornensis, nec Deum tinens, nec homines reverens, porcos Regularium (canonicorum Budicensium videlicet) violenter abegit, et ad castrum suum ducens, eosdem mactari fecit. Quo peracto, uxor ejus vicina partui quoddam monstrum, in aliqua sui parte simile porco, parturivit, sicut una de obstetricibus, quæ præsentem erant, nonnullis postmodum referebat; præfatum, inquam, monstrum mortuum erat, habuitque pedes versus suram reflexos et a longe prospicientibus tanquam pedes porcini incurvati apparebant; habuit etiam magnum vulnus tumidum et apertum, sed non cruentatum. Dicta

C
e quibus hic unum adhuc datur, patrasse traditur.

obstetrix præfatum monstrum visu horribile supra suas receptum manus viro prædictæ parientis ad majorem etiam ipsius confusionem et horrorem, ne consimile violentam rapiam monasterio B. Meinulphi de cetero inferre præsumeret, celeriter ostendens, ait in hæc verba: « Cerne puerum tuum, isti namque sunt porci, » quibus monasterium B. Meinulphi spoliasti. » Qui magno percussus horrore, et pudore confusus monstrum istud satis horrendum ab oculis suis auferri mandavit. Justum namque fuit, ut, qui porcos a monasterio violenter abstulit, eosdemque vulnerando interfici fecit, puerum mortuum et monstrum vulneratumque ac cum pelle porcina contextum per axoris suæ partum recipere mereretur. Hermannus vonder Stecke anno 1427 monasterii Budicensis Prior fuit creatus, idque munus annis quinque seu ad annum usque 1432 gessit, ut Joannes Probus pag. 69 et 73 docet; Hermannus autem eodem anno 1432 susceptus fuit Arnoldus Hüls, uti ex jam supra dictis liquet. Jam vero, cum relatum modo prodigium post gestum ab Hermanno Budicensis monasterii prioratum, tuncque, dum nondum huic de novo Priore fuisset prospectum, acciderit, consecrarium omnino est, ut cum eodem anno 1432 debeat illius epocha componi. Quod si porro plura miracula, quibus S. Meinulphus puniri a Deo impetravit in monasterium suum injurias, quisquam forte desideret, is apud Joannem Probum, unde voto suo fiat satis, pag. 37 et tribus seqq., pag. 43, pag. 97 et seq., pag. 104 et binis seqq., pag. 111 et seqq., et pag. denique 115 et seq. inveniet.

§ X. Sancti reliquiæ a canonicis Budicensibus cum aliis communicatæ, cultus in diocesi Paderbornensi et alibi.

Quamdiu sacræ virgines seu sanctimoniales monasterium Budicense incolere, integrum Sancti nostri corpus seu sacra omnia ejus ossa, nullo prorsus distracto aliave cum æde sacra communicato, in ecclesia sua asservasse videntur, divitissimeque, ut apparet, omnia pariter sacra illa pignora, cum sanctimonialibus fuissent substituti, Regulares canonici in eodem monasterio etiam custodiere. Verum anno 1571 factum tandem est, ut pretiosissimi thesauri partem, in Hispaniam ad serenissimam regni hujus reginam, Philippæ II e Maximilianæ II imp. filia uxorem, dono mittendam, postularit Joannes ab Hoya, celsissimus ac reverendissimus ecclesiæ Monasteriensis episcopus, ecclesiarumque Osnabrugensis et Paderbornensis administrator, cujus sane postulato pissimo non potuerunt non annuere Budicensis canonici. Illa nos ipsæ litteræ, quas hi ad celsissimum illum antistitem ea occasione scripserunt, opportune docent. Litteras illas, utpote quæ Sanctæ reliquiis in Hispaniam missis testimonii loco fuissent adjunctæ, in Lipsanologio Ms. in folio regalis monasterii S. Laurentii Escorialensis anno 1722, mense Februario Cuperus noster, ibidem tunc degens, exscripsit, domumque reversus, Mss. nostris de S. Meinulpho Notitiis adjecit. Eas ego integras, quod nonnulla, ad institutum nostrum spectantia, nos edoceant, hic transcribo.

E Sancti reliquiis pars quedam, ut Hispaniam mittenda, F

135 Sic habent: Reverendissimo in Christo præsuli,

Joanni ab
Hoya episcopo
per litteras,
quæ hic reci-
tantur,

A præsul, simul ac illustrissimo principi, domino D. Joanni Monasteriensi episcopo, Osnabrugensis autem et Paderbornensis cathedralium ecclesiarum administratori, comiti ab Hoya, Domino nostro clementissimo. Reverendissime præsul, illustrissimeque princeps, elapsis aliquot diebus, a venerabilibus eximisque viris dominis Conrado ter Mollen licentiato, decano et officiali, nec non Henrico de Colonia, quondam illustrissimæ celsitudinis vestræ litteræ de probatis aliquorum Sanctorum reliquiis pro serenissima Hispaniarum regina conquirendis destinatæ, non solum nobis exhibitæ fuerunt, verum etiam nos summa ab eisdem diligentia exhortati, ut illustrissimæ C. V. requisitioni satisfaciens partem aliquam de beatissimi Maynolphi confessoris, patroni nostri, illustrissimæ C. V. præsentandam, ipsis communicare vellemus. Quamvis autem apud nos præter supradicti patroni nostri S. Maynolphi pauca reliquiæ probatæ inveniuntur, nobis etiam thesaurum illum pretiosum, antea a nemine nostrum vel apertum vel visum, sed ab accessoribus nostris summa cura magnaque reverentia custoditum et religiose conservatum, non solum referat, sed et dissipare infandum nefas visum fuerit, nihilominus tamen plus ill. C. V. jussis, quam nostris affectibus, dandum fore censuimus, ideoque tumbam, in qua sancti nostri Patroni ossa ab ipsa translatione recondita pieque conservata fuere, in Dei nomine anxie recludentes, partem brachii jam dicti Patroni nostri ex eadem debita veneratione sublata, una cum sancti ejusdem nostri Patroni Historia, sive Legenda, prout eadem a majoribus ad nos pervenit, sigillo nostro roborata I. C. V. fideliter transmittendam, supradictis domino officiali et cancellario tradidimus, obnixè petentes, eadem I. C. V. hanc qualem animorum nostrorum humilem devotamque promptitudinem vobis gratiæ habere non dedignetur. Datum pridie Nonas Martii anno 1574. Reverendissimæ illustrissimæque C. V. humiles devotique sacellani, Prior et conventus in Büdeken, Ordinis Canoniorum Regularium S. Augustini, Paderbornensis diocesis.

dono data,
alia cum
Lovaniensi
S. Martini
monasterio,

C 436 Accipe modo, quæ vel in hæc litteras, vel saltem earum occasione observanda occurrunt. Non expriment, quanta fuerit brachii S. Meinulphi pars, quam ad Joannem ab Hoya, Monasteriensem episcopum ecclesiæque Paderbornensis administratorem, miserint Budicenses Regulares canonici; verum hanc fuisse ut minimum sex digitis longam, docet Notitia, a Cuperò ad marginem adjecta, quæ e sacris S. Meinulphi lipsanis fuisse hujusmodi longitudinis os in Hispanias missum, prodit. Porro cum pretiosissimum lipsanorum Sancti nostri thesaurum post factam ejus translationem seu de terra levationem nunquam fuisse ad illud usque tempus, quo scriptæ sunt, a quoquam vel apertum vel visum, diserte edicant, non viderant aut certe non legerant, qui litteras illas exaravere Budicenses canonici, sæpissime in hoc commentario jam laudatam Joannis Probi Lucubrationem, e qua (adi num. 110) sacra Sancti nostri ossa, aperta, quæ hæc continebat, lipsanotheca, ab episcopi Paderbornensis suffraganeo, atque a Joanne Wacl, monasterii Swolens Priore, anno 1409 publice populo fuisse exhibita, luculentissime constat. Verum qui factum, ut ipsum monasterii sui Chronicon ignorarent religiosi illi viri? Non est sane, cur id mi-

rum cuiquam accidat, cum illud Opusculum, uti ejus editor anonymus in prævia ad lectorem Admonitione docet, usque ad præsentis sæculi initium in tenebris latuisse videatur. Adhæc, fuisse nunquam sacrarum Sancti reliquiarum capsam a decessoribus suis reseratam, facile etiam persuasum sibi habuere, quod eam aperire, ipsimet, uti in recitatis litteris apertissime indicant, religioni duxerint. At vero, qui post sæculum sextum decimum florere Regulares canonici, non ita religiose ab aperienda Sancti nostri lipsanotheca extrahendisque ex ea reliquiis abstinendum censuere. Res ex jam nunc in medium adducendis pateseet. Inter Ms. de Sancto nostro Notitias occurrunt testimoniales de sacris, quas Lovaniense S. Martini canonicorum Regularium monasterium asservat, S. Meinulphi reliquiis litteræ, a Petro a S. Trudone, Priore S. Martini Lovanii, et congreg. Windesheimensis generali, conscriptæ, atque cum Papebrochio nostro sec. proxime elapso communicatæ. Hæc, quod ad præsens institutum facientiam cum librarii mendis hæc transcribo.

436 His verbis concipiuntur: Pro æterna veritatis memoria ac testimonio. Particulam hanc majorem reliquiarum R. Meinulphi sive Menolphi, archidiaconi ecclesiæ cathedralis Paderbornensis, accepi a R. adm. P. ac D. Matthia Damiani, Priore Gaefdoncano, anno Domini 1690, 22 Septembris, desumptam ex osse longo medio circiter pede, quod R. adm. P. ac domnus Theodorus Mesmecker prædecessor ipsius, et capli Windesheimensis commissarius cum licentia R. adm. D. Prioris Budicensis acceperat ex ipsa arca reliquiarum ipsius, in eodem monasterio in choro ad latus Aquilonare servari solita, tempore visitationis ibidem per ipsum factæ. Alteram autem particulam minorem et dentem ejusdem S. Menolphi ego ipse a. Dni 1669, mense Junio ex ipsa cista seu arca reliquiarum præfata ejusdem Sancti extraxi, præsentibus et consentientibus R. adm. D. Hermanno Crüel Priore et Joe Hermipennio Superiore; eundemque dentem eandemque particulam minorem offerri curavi R. adm. amplissimoque D. Amato Coriache archiepiscopatus Mechliniensis vicario generali, ceterisque dominis, sede vacante, vicariatam præsentantibus. A. D. 1667 mense decembri mediante supplica, qua petivi eandem particulam ac dentem S. Menolphi, tamquam veras indubitatasque reliquias, publice exponi ac honorari a populo posse, declarare ac permittere dignarentur: ad quam firmam petitionem responderunt illi D. ordinarii consensu aut DD. vicariatus approbatione aut licentia opus non esse, eo quod ego ipse testarer (uti ipsis scripto testatus fui) ipsas propria manu ex præfato reliquario seu arca desumpsissem. In prætorum fidem has manu mea subscripsi A. D. 1673, 27 Martii:

Fr. Pet. a S. Trudone Pr.
S. Mart. Lov. et C. W. G.

438 Bis itaque sæculo proxime elapso sacrum reliquiarum S. Meinulphi thesaurum, monasterii Budicensis Priore annuente, reseravunt, partemque ex hoc, cum Lovaniensi S. Martini monasterio post communicatas, extraxerunt Regulares canonici; ac semel quidem id fecit, qui testimoniales hæc litteras scripsit, Fr. Pet. a S. Trudone Pr. S. Mart. Lov. et C. W. G., id est, Frater Petrus a S. Trudone Prior S. Martini Lovanii et Congregationis Windesheimensis Generalis; semel vero R. adm. P. ac dnus Theodorus Mesmecker,

AUCTORE
C. B.

uti litteræ,
quæ hic tran-
scribuntur,
fidem faciunt,
E.

* legendum,
ni fallar, 1670

* corrigendum, ut puto,
1667

F

communicata,
capitque,
postulante il-
forte Ferdin-
nando Fur-
stenbergio,

AUCTORE
C. B.

tuli Windesheimensis commissarius. Adhuc Edmundus Martene, in secundo suo *Itinere litterario loquens de rebus, Paderbornæ a se in ecclesiæ cathedralis sacrario visis, verbis Gallicis, Latine a me redditis, pag. 239 sic scribit: Monstrarunt nobis in sacrario magnam crucem argenteam, sex aut septem pedibus altam, sex ex eodem metallo, cruci quadrantia, candelabra duos hermas item argenteos, quibus sunt inclusa capita S. Liborii Cenomanensis episcopi, ecclesiæ cathedralis patroni, et S. Menulphi diaconi, qui Sancti hujus corpus Cenomanis advexit. Dona sunt pii juxta ac eruditi episcopi, Ferdinandi Furstenbergii. Caput ergo S. Meinulphi possidet cathedralis Paderbornensis ecclesia, ut adeo, quo illud cum hac communicarent, iterum post annum 1571, quo adhuc ex dictis antegrum Sancti corpus possidebant, arcam seu capsam, sacram hoc pignus comprehendentem, reserasse necesse sit Budicensis canonicos, nisi forte, quod tamen non puto, pretiosam illam corporis S. Meinulphi partem, quæ penes Paderbornensem cathedralem ecclesiam modo est, una cum altera e partibus, cum Lovaniensi S. Martini monasterio secundum dicta*

B communicatis, extraxerint, donoque ad cathedralem Paderbornensem ecclesiam transierint.

qui summa
in Meinul-
phum vene-
ratione

139 Celsissimus ac reverendissimus princeps Ferdinandus Furstenbergius, sæpissime jam supra a nobis laudatus, episcopus Paderbornensis, Poetices non minus quam Historiæ peritus, qui, ut Marteneus, sibi etiam Overhamum consentientem habens verbis proxime recitatis docet, argenteum Sancti hermanni cathedrali Paderbornensi donavit, præcipua etiam Vita S. Meinulphi argumenta, uti ex *Notitiis Mss.*, penes me exstantibus, et ex Overhami in Sigewardinam Sancti Vitam Observationibus disco, complexus est votivo, cui titulum hunc, De S. Meinulpho, Paderbornensi diacono et indigena, qui multis miraculis clarus in cœnobio Bodecensi loco natali quiescit et colitur 3 Non. Octob., præfixit Epigrammate sequenti:

Non pietate minus quam sanguine clarus
avito

Meinolphus, Paderæ gloria prima suæ,
Heic situs est, postquam monuit tellure le-
vandum

Sponte sua visus dissiliisse lapis.

C Devenere sacri custodem pignoris arcam,
Quisquis es antiquæ religionis amans.

Dic: Licet ostensum cervi inter cornua Num-
men,

Mystam oculis captum, virgineumque pe-
plum,

Et tot præterea miracula, quæ prior ætas

Et stupuit præsens, fas siluisse foret,

Virtutes, Meinolphe, tuas tamen ipra se-
puleri

Certarent, rupto marmore, saxa loqui.

fuit, ecclesiæ
cathedrali Pa-
derbornensi
concessum.
Cultus

140 Adhuc idem celsissimus princeps episcopus Ferdinandus, ut jam supra ex Overhamo docui, nummos imperiales, S. Meinulphi effigie, hacque adjecta Epigraphæ, S. Meinulphus diaconus Paderbornensis, signatos, cudi primus cura vit, ut singulari plane in Sanctum nostrum fuerit veneratione atque affectu. Hinc porro fit, ut cum præterea Sancti caput, quod modo cathedralis Paderbornensis possidet, ante annum 1661, quo Ferdinandus primum factus est Paderbornensis episcopus, fuisse penes hanc, non inventam, suspicio incidat, sacrum illud pignus fuisse per hunc Paderbornensem episcopum, qui, cui id

D includitur, argenteum Sancti hermanni ex dictis fieri curavit, a Budicensibus Regularibus canonicis impetratum, ut proinde hi S. Meinulphi lipsantheccam non tantum binis supra memoratis vicibus, verum etiam alia adhuc, qua ex illa dandum Ferdinando Paderbornensi episcopo Sancti caput extraxerint, sæculo proxime elapso fortassis reseraverint. Quoquo modo res habeat, insignem equidem, uti ex jam dictis liquet, reliquiarum Patroni sui partem cum cathedrali Paderbornensi ecclesia communicarunt. Verum cum id ita sit, quo exinde in hac cultu ecclesiastico S. Meinulphus fuit affectus? In cultum, quo 5 Octobris die ibidem et in diœcesi Paderbornensi modo gaudet, inquirendum curavi, fuitque Augustino Aldenbrück, Societatis nostræ sacerdoti, qui eum in finem Paderbornam dare litteras gravatus non fuit, rescriptum in hæc verba: De S. Meinulpho aliud hac in urbe (Paderbornensi scilicet) et reliqua diœcesi statutum nihil est, aut consuetudine receptum, uti et oretenus et ex documentis studiose revisis intelligo, quam quod in templo cathedrali memoria quadam 5 Octobris celebratur, et in diœcesi sub ritu duplici eodem die, non tamen cum obligatione audiendi Missam et abstinendi a laboribus servilibus.

E 141 Quinta itaque Octobris die, quæ Sancto in calis natalis est, de eo non Officium, sed commemoratio dumtaxat, ni forte hic memoria significet Officium, in cathedrali Paderbornensi fit, ut illum ampliori ecclesiastico honore in hac, in qua vivus egit canonicum, e vicis jam sublato, Sanctisque adscriptum, non affici, mirum queat videri. Estat penes nos Kalendarium Paderbornense, ab annis amplius centum excusum, quod litteris rubricis eo plane modo, quo Sanctos alios, cum obligatione audiendi Missam et abstinendi ab operibus servilibus colendos, notat, ad 5 Octobris diem S. Meinulphi nomen exprimit; unde, cum et Paderbornæ et in tota diœcesi Paderbornensi ampliori, quam quo modo gaudet, cultu ecclesiastico olim esse gavisum, nemo non conjiciet. Verum, etsi hoc ita habeat, Officio saltem ritus duplicis, teste mox huc transcripta Paderbornensi *Notitia*, in diœcesi Paderbornensi Sanctus nostrer natali suo die hodieque colitur, nec dubito, quin id partim constet e *Lectionibus*, e Meinulphi Vita depromptis, eique proinde propriis, quales ex antiquis Paderbornensibus *Breviariis* in *Notitiis nostris Mss.*, subinde citatas invenio, qualesque forte etiam in diœcesi Paderbornensi lectæ fuerint jam inde a Gobelini Personæ ætate, utpote qua ibidem, uti hic scriptor *Cosmodromii Ætate 6, cap. 40* testatur, natale S. Meinulphi festum 5 Octobris die celebrari pariter soluerit. Porro Sanctus, ut Overhamus in suis ad Sigewardinam Sancti Vitam Observationibus docet, sacram sibi habet paræcia, quæ Dornhagen vocatur atque in diœcesi Paderbornensi sita est, ecclesiam; quod cum sit ultimum, quod de cultu Sancti in diœcesi Paderbornensi commemorandum occurrit, ad eum, quo alibi gaudet, jam progredior.

F 142 Etsi sacræ Sancti nostri reliquæ, cum Locaniensi canonicorum Regularium monasterio sæculo proxime elapso, ut supra docui, communitate et per Petrum a S. Trudone, Lovanii S. Martini Priorem, ad approbationem oblate, legitima ordinarii auctoritate, uti ex ejusdem Prioris litteris, num. 137 recitatis, liquet, approbate anno 1673 nondum fuissent, honorifice tamen, uti ex litteris, ad Majores nostros Lovanio anno 1694 datis, disco, fuere tunc temporis cum aliis aliorum

Sancto in hac,
in diœcesi
cognomini,

F

apud Regulari-
res Congrega-
tionis

A rum Sanctorum reliquiis, publicæ veneratione exponi solitis, ibidem assertæ. Verum sacra illa pignora post annum 1694 ab Humberto a Præcipiano, Mechliniensi archiepiscopo, fuere tandem etiam approbata. Ita in litteris, Lovanio huic datis ad amicum, a quo illa de re fuerat, me curante, epistola conventus, docet R. D. A. I. Melaert, ipsiusmet S. Martini Lovaniensis alumnus, addens etiam, in hujus sui monasterii ecclesia sacras, de quibus hic, reliquias publicæ venerationi exponi, esseque in illa sacellulum, in quo S. Meinulphi custoditur imago, a dextris sibi habens appictam puellulam cum adscripta vernacula epigraphe, qua huic, nomine Elizabeth-Verhoy, fuisse oculos, ex ustione bis læsos, Sancti patrocinio anno 1707 sanatos, indicatur.

Windesheimensis canonicus,

143 Sanctum porro et in dicto Lovaniensi S. Martini et in omnibus aliis Congregat. Windesheimensis monasteriis Officio ecclesiastico quotannis coli, mihi mox suaserant scriptoris anonymi num. 48 huc transcripta verba. Verum, ut e Directoris, Propriusque, quæ in Belgio nostro ad dictæ Congregat. usum vel sunt vel fuerunt, modo disco, Officio istie Sanctus hodie non colitur, B etsi iterum hoc cum honore in Germania a præfata Congregatione assæci, ex impresso hujus anno 1701 Coloniae Agrippinæ Proprio, utpote in quo ad 5 Octobris diem Officium de S. Meinulpho præscribitur, concludendum appareat. Ceterum, ut omnia quæ ad Sancti cultum quocumque modo pertinent, expediam, locus adhuc, in quo is altare sibi consecratum habet, aut certe, Lutheri hæresi nondum exorta, habuit, commemorandus est. Docet hunc Joannes Probus in Budicensi Chronico part. 2, cap. 42, pag. 27. Verba, quibus id ibidem facit, et quibus simul miraculum, Sancti patrocinio patratum, complectitur, hæc sunt: Erat et alius Frater, Joannes Kilverman, unus ex his, qui cum primis reformatoribus monasterii B. Meinulphi in Bödeken transmisus fuit, presbyter senex et devotus, quia specialem gratiam habuit verbum Dei prædicando seminare. Iste dum in magna paupertate monasterium cerneret constitutum, assumpto socio sibi deputato, petitionem in prædictæ reformationis subsidium circumquaque fecit, de qua non parvam pecuniam attulit ad structuram.

C et in comitatus Schauenburgensis vicio Glinten delatus.

144 Contigit etiam, dum in territorio comitis de Schwowenberg in quadam villa, Glinten nominata, prope Weseram petitionem suam faceret, et ibidem mulierem, ut pro reformatione monasterii B. Meinulphi adjutricem manum porrigeret, precaretur, eadem mulier audiens B. Meinulphum nominari, cum lætitia mentis prorupit in hæc verba: « Dilecte domine, ob honorem B. Meinulphi libenter munus vobis » dabo; nam tribus annis privata visu fui, et » consultum mihi erat, ut pro receptione visus » altare B. Meinulphi, quod apud nos in ecclesia » memoratæ villæ ad honorem ejus constru- » etum est, visitarem, spondei visitare; qua » sponsione facta, statim hos oculos claros, » quos habere me, cernitis, per intercessionem » B. Meinulphi recipere promerui. » Schwowenbergensis, seu, ut communis scribitur, Schauenburgensis aut etiam Schauenburgensis, comitatus, qui vicum Glinten, verbis recitatis memoratum, complectitur, quique, proprios olim comites fortitus, nunc partim comiti Lippiæ, partim Hassiæ principi paret, in Germania inter Brunsvicensem ducatum ad Ortum et principatum Mindensem ad Occasum situs est, sequæ ad Visurgim seu

Weseram extendit, ut, etsi vicum Glinten, in quo Sanctus altare sibi consecratum aut habeat, aut certe habuerit, in Tabulis Geographicis expressum non inveniam, ejus tamen situs sat prope innotescat.

AUCTORE
C. B.

VITA,

Auctore Sigewardo,

Ex editione Overhami cum
Fragmentis Broverianis
et apographo Hardeshu-
sano collata.

PROLOGUS a.

Albino Patri digno constanter amari,
Filiolus parvus fidei vinculum Sigewardus b.

a

b

I nter eos, mi Albine, doctorum doctissime, jure suo liberaliter utuntur amicitia, qui amicorum non nesciunt nescire vitia. Horum te, Pater jucundissime, consortio illa simplex animi tui admittit intentio, qui salutari seductus errore, me nequitia imperitiaque maculis esse deformem voluisti nescire, quem tam ardua rei judicabas convenire. Nam quidam tuorum familiarium, sitiens illum oris tui fontem aureum, attentavit te precibus, ut beati Meinulphi vitam non antehac satis libero ore expeditam, tui stili venustate corrigendo velles deaurare. Tu autem, o viator imitabilis, ut super ratione duce progredieris, consilium tibi provideras subtilius: scilicet, ut id operis potius ad integrum ex tuo penu propinares, quam veterum dicta increpares. Sed dum tu plurimis occupationum impediris curis, me inter omnes auditores tuos infimum, nec inter eos vocari dignum, operis tui dignatus es vicarium.

E

Opusculum
suum auctore
Albino inscri-
bit,

2 Qua quidem intentione, tui quæ tantopere præconium expectat discipuli, nihil antiquius existimo: sed ne id mei culpa ne contrarium cadat, metuo. Quia cum arreptam sarcinam perferre nequivero, non solum mihi hæsitandum est in luto, sed culpa deficientis cadit in injuriam præcipientis: postremo tametsi me noverim impari esse imperato operi, vereor tamen resistere a te imposito oneri: plus quidem volens, ut imperitiæ meæ infamia me probet benignum, quam obedientiæ transgressio nequeat diffamare malignum. Præterea spero, immo certum scio, ne tu, Pater suavissime, filii tui opus prodire patiaris in publicum examen, ni tuæ correctionis lima prius illud castiget ad unguem.

segue in illo,
quod hujus
jussu scripserit,
F

3 Certe, si privati juris aggressus essem materiam, qua mihi arbitrato meo licitum esset evagari, spero etenim, ne tibi essem pudori: nunc autem et cautio animæ, quæ in historiis sacris plus nudam rei veritatem, quam luculentæ orationis leporem jubet exquirere; et artissima lex alieni itineris me scientem subire cogunt viam fidi interpretis. Dico autem alienum iter: quia quidam in ejusdem operis cursu præcesserat, cujus me non mutare sententias, magistra veritas imperat c. Solus tantum verorum ordo, mei stili disponendus relinquitur officio: immo etiam si quid

ceteris aucto-
ris fidem se-
quit.

c